

Це безжальне благословення

КУПИТИ

- Книжка «Це безжальне благословення» – фіналістка премії SIBA 2023 Southern Book
- В рейтингах найкращих YA книжок 2022 року

Три весілля. Три похорони. Дар богів, яким наділена Алесса, має посилювати магію її партнера. Натомість вона вбиває всіх Фонте, яких торкнеться.

Залишаються лічені тижні до того, як рій голодних демонів поглине все на рідному острові Алесси, тож дівчина мусить якнайшвидше знайти партнера і захистити свій народ. А тим часом впливовий священник переконує вірян, що, лише позбувшись Алесси, можна врятувати острів, і її намагаються вбити власні солдати.

У відчайдушних спробах вижити Алесса наймає особистим охоронцем Данте — цинічного вигнанця з тавром убивці. Проте, коли за воротами вибухає повстання, темні таємниці Данте можуть виявитися найбільшою зрадою. Він має ключ до виживання й серця Алесси — та чи допоможе їй опанувати дар, а чи знищить її раз і назавжди?

Один

Attraverso la Finestra Divina, la luce riduce i demoni in cenere.

Світло, що ллється крізь божественне вікно, обертає демонів на попіл.

Три весілля.

Три похорони.

Краща людина почувалася б спустошеною, проте Алесса, ставши навколішки перед інкрустованою коштовностями труною на вівтарі, схилила голову, аби приховати сухі очі.

У храмі під Цитаделлю тхнуло пліснявою та смертю, а в повітрі, наче привиди світлячків, літали крихітні порошинки.

Вона буде плакати. Згодом. Як і завжди. Овдовіти у вісімнадцять — трагічно, і, зрештою, жоден з її партнерів не заслуговував на смерть. Та все ж утрете важко вичавити із себе сльози.

Г'юго, її третій Фонте — нещасне тіло перед нею, — переконував, що він просто нервується, коли його рука затремтіла в її долоні. Вона мала б здогадатися. І вона здогадувалася. Проте боги обрали Алессу, а вона обрала його. Тож навіть знаючи, що її дотик може бути останнім, вона доторкнулася до нього вдруge.

Алесса Паладіно — священна зброя богів.

Вона зняла своє останнє весільне вбрання, натомість одягнула траурну одіж, заколола чорну мантилью, щоб та прикривала волосся, і взула високі чоботи до колін. І, звісно, натягла рукавички. Завжди вдягала їх. Та вогкий холод однаково пронизував її до кісток. Навіть на випаленому сонцем острові промені не могли зігріти те, чого не торкалися ніколи.

Склавши руки, неначе в молитві, Алесса дмухнула між них, утворивши невеличкий вихор. Магія Г'юго слабо відлунювала лише мить,

проте дівчина все-таки повернула дар йому. У порожнечі, що запанувала опісля, відчувалося каяття.

В Алесси боліли коліна, але вона не підводилася, аж доки всі запрошені всілися на свої місця. Це було непросто. До того ж Алесса не мала на це часу, адже кожна хвилина трауру — хвилина, змарнована не на вибір наступного Фонте. Або декількох, якщо вже на те пішло.

По інший бік проходу дванадцять членів Консільйо спостерігали за нею непроникними поглядами. Стежили, як і завжди. Чекали, як і завжди. Спочатку — щоб вона стала достатньо дорослою, аби обрати партнера. Після нього — наступного. І наступного після них. Незабаром вони вимагатимуть для неї іншої жертви.

Партнера. Її наступного партнера.

Цього разу вона повинна впоратися. Консільйо притягне нового обраного до Цитаделі, навіть якщо доведеться погрожувати йому мечем. Однак вона хотіла б, щоб той прийшов добровільно. Дорогою до свого місця Алесса зупинилася і зробила реверанс перед Ренатою Ортіс, попередньою Фінестрою, чия сила зникла п'ять років тому — того дня, коли розквітла Алесса. Рената кивнула прохолодно й байдуже, натомість її Фонте, Томохіро Міямото, співчутливо всміхнувся. Вони були гарною парою. Чудовою парою. Саме такими, якими й мали би бути Фінестра і Фонте.

Знайома хвиля заздрощів ледь не накрила Алессу, коли вони взялися за руки.

Вона все віддала б, аби потриматися за руки. Або обійнятися.

Вона вбила б за обійми.

Буквально.

Алесса сіла на своє місце, затиснувши рота кулаком, поки різкий вдих не встиг перетворитися на смішок або, що ще гірше, на голосіння. Жорстка чорна тканина стискала груди дівчини, доки вона заспокоювала

дихання. Якби Алесса знала, як часто вдягатиме траурне вбрання, то попросила б нове ще після першого похорону.

Адрік примостився поруч із нею, поправляючи лацкани й намагаючись видаватися настільки нещасним, наскільки лише можливо.

— Немає сліз за добрим старим Г'юго, сестричко? — пробурмотів він, ледве ворущачи губами. — Мені пощастило, що біля тебе знайшлося вільне місце.

— Біля мене завжди є вільне місце. — Алесса стиснула кулаки, марно намагаючись зігріти пальці в рукавичках.

Рената, яка сиділа по інший бік проходу, стрельнула в Алессу застережливим поглядом.

Однак це ж не її провина, що Адрік не дотримувався правил. Можливо, він навіть наважився б обійняти її, а втім, вона ніколи про це не попросила б. Фінестра не повинна торкатися нікого, крім свого обранця Фонте, доки не завершиться *Divorando*. Навіть спробувати щось інше було занадто небезпечно. Від самої думки про рідного брата, який лежить мертвим на вівтарі, їй скрутило живіт.

Він мав би сісти десь в іншому місці. Від Фінестри очікували, що вона розірве всі зв'язки зі своїм минулим життям.

Без жодних винятків. Назавжди. Вона навіть не мала більше думати про нього як про свого брата — і вже точно не мала б із ним розмовляти.

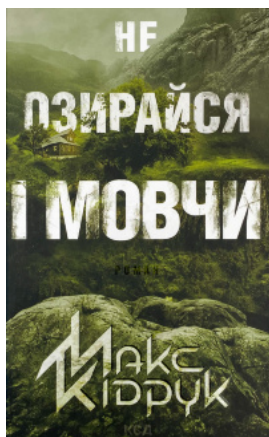
— Ще не обрала наступного? — жестами прошепотів

Адрік, коли хористи із шурхотінням займали свої місця.

Шепотіння було таким собі різновидом жестової мови.

Їхній поппо? був глухим, тож вони обоє вільно володіли мовою жестів. Проте шепотіння жестами, яке брат показував пальцями на своїх колінах, було вигаданою варіацією жестової мови, яку розуміла лише Алесса. Рара вжахнувся б. Однак рара не було поруч. І, власне, він уже не був її рара.

Рекомендована література

Не озирайся і мовчи

Іди туди, де страшно. І матимеш те, про що мрієш

Четверте крило. Емпіреї. Книга 1

Залізне полум'я

Спалах

Усі ті розбиті місця

Перейти до категорії
Фентезі

КУПИТИ